

1. הומרוס, אודיסיאה, שיר 8, שורה 265 ואילך (תרגום ש. משרניחובסקי):

העיר הלז את כנורו בשירה ערבה על אודות אהבת ארס האל ואפרודיטה עדוית הכלילים איך
התיחדו הם לראשונה בהיכל הפיסטוס אך בהחבא. והרכה לה אתנו ואשכר, וחללו מטת הפיסטוס
המושל ויצועו, ובשרו החרס ...

"באי יונתי, ושכבי נא עני, נתעלסה באהבים, יען הפיסטוס איננו בביתו, כי הלך לו ודאי ללמנוס
אל שבט הסינטיס, הגוי אשר גסות ידבר." ככה דבר וימצא חן בעיניו ותשכב. שכבו במטה,
נרדמו, ופתאם אפפום כל כבלי תרמית הפיסטוס החרש האמן המצוין במזמה ואינם יכולים להרים
גם יד וגם רגל ולקום...

2. מסגרות ה"משתה" לאפלטון:
חבר > אפולודורוס > אריסטודמוס > סוקרטס

3. אפלטון, המשתה, 3א174 (תרגום י. ליבס)
אפולודורוס: הם כך היו לערך – לא, מוטב שאנסה לספר לכם את הדברים מתחילתם, כמות שסיפר
לי אותם הלה. שכן אמר כי פגש בסוקרטאס, והוא רחוץ וסנדליו ברגליו, כפי שנהג אך לעתים
רחוקות; ושאל אותו להיכן הוא הולך עד שראה לקשוט עצמו כל כך.

והלה השיב: "לסעודה בבית אגאתון, שכן מאימת ההמון נשתמטתי מפניו אתמול, שבעת זבח הנצחון;
אך הבטחתי להיות עמו היום. וכה נתייפיתי למען הבוא, יפה אל יפה. אולם אתה", אמר, "שמא תדא
נכון ללכת את הסעודה גם אתה, בא שהזומנת?"

ואני אמרתי: "אעשה ככל אשר תצווה."
"אם כך" אמר "הילוה-נא אלי..."

4. אפלטון, המשתה, 175ה-175א:
...ומשהגיע את ביתו של אגאתון, מצא את הדלת פתוחה, ושם אירע לו, כפי שסיפר, מקרה מבדח,
שמיד פגש אותו נער מנערי הבית והוליך אותו למקום שהאחרים היו מסובים שם, ומשמנים עצמם
להתחיל בסעודה. והנה ראה אותו אגאתון ואמר מיד: "אריסטודמוס, בשעה טובה באת לסעוד עמנו
יחד. ואם לשם ענין אחר באת, דחה אותו לפעם אחרת, שהרי כבר אתמול ביקשתך כדי להזמין,
ולא יכולתי למצוא אותך. אבל היאך לא הבאת לנו את סוקרטאס?"

5. אפלטון, המשתה, 197:
למען אתן גם אני כבוד לאומנותי, כאריכסימאכוס לזו שלו: משורר חכם הוא האל, ועד כדי כך, שיש
בידו לעשות גם אחרים למשוררים. שהרי כל אדם שארוס יגע בו, יהיה למשורר, אף אם המוסה
לא היתה בו קודם. ומן הראוי שנראה בכך ידות לכוחו של ארוס בשירה, שגדול הוא – אם לסיכמו
של הדבר – בכל סוגי היצירה המוסית. כי מי שאיז לו דבר-מה, או לא ידעו, לא יוכל לתת לאחר,
או ללמדו לזולתו. ואשר ליצירת כל בעלי החיים: מי זה יטען כנגדי שלא של ארוס היא אותה חכמה
שמכוחה נולדים וגדלים כל בלי החי? ואשר למלאכתן של אומנויות – כלום אין אנו יודעים, שכל
אומן אשר אל זה היה רבו, זכה לשם ולתפארת: ומי שארוס לא נגע בו, יהא תשוך? הרי תשוךה
ואהבה הורו גם לאפולון את דרכו, כשהמציא מעשה קשת, רפואה ונבואה. ואם כן, היה גם הלה
תלמידו של ארוס, וכמוהו המוסות בחכמת המוסיקה... זה נאומי" אמר "פיידרוס, תרומתי לאל:
מקצתו – שעשוע, מקצתו – כובד ראש יאה, לפי מיטב יכולתי."

6. אריסטו, פואטיקה, פרק ג, 1448ב (תרגום י. רינון)
 אומנות הייצוג האמנותי ניתנת להבדלה על פי שלושה אלה: אמצעי הייצוג, הדברים המיוצגים ואופני הייצוג. לפיכך אומנות הייצוג האומנותי של סופוקלס זהה לזו של המרוס משום ששניהם מייצגים דמויות נעלות, אך היא זהה גם לזו של אריסטופנס, כי שניהם מייצגים נפשות פועלות בשעת פעולתן. על כך מתבססת גישתם של הגורסים שמקור השם, 'דרמה' הוא אנשים בפעולה, ומכאן גם טענתם של הדורים שהם המציאו את הטרגדיה ואת הקומדיה. אמשי מגרה שביוון טוענים שהם המציאו את הקומדיה בתקופה שהונהגה אצלם הדמוקרטיה, ואילו המגרים שבסציליה טוענים שהם המציאו בהסתמכם על כך שהמשורר אפיקרמוס, שמוצאו מסיציליה, קדם בהרבה לכיונידס ולמגנס האתונאים. ובאשר לטרגדיה, אחדים מתושבי הפלופונסוס טוענים שהם המציאוה, וכראה הם מביאים את שמותיהן. הרי הם נוהגים לכותות את האזורים הכפריים בשם קומיי, ואילו האתונאים מכנים אותם בשם דמויי ולטענתם מקור השם שחקני קומדיה אינו בא מלשון קומוזין (להתהולל) אלא מנדידתם מכפר לכפר (קומיי) לאחר שנדחו בבזז על ידי אנשי העיר. יתר על כן, הם משתמשים לציין פעולת העשייה ב'דרן', בעוד שהאתונאים משתמשים בפועל 'פרטיך'. דומה שכבר אמרתי די באשר למנינם ולאופיים של ההבדלים הנוגעים לאומנות הייצוג האמנותי.

7. אריסטופנס 'צערות' 15 ואילך:

קסנתיתס: בחלומי ראיתי נשר ענק על האגורה, חוטף בצפרניו מין נחש נחשת ונושא אותו השמימה, ואז הנשר נהפך לקלאונימוס והשליך .. נחש? את מגן הנחשות.

סוסיאס: קלאונימוס הוא ממש חידה לכל דבר.

קסנטיאס: מה זאת אומרת?
 סוסיאס: אדם יחוד לקרואי משתה חידה: איזו חיה, אותה חיה, משליכה את מגנה בארץ, בשמים ובים?

קסנטיאס: איי ואביו, איזה אסון יקרה לי אם חלום כזה חלמתי? ...

8. 'צערות' 80 ואילך (פרולוגוס):

ועכשיו אסביר לצופים את עלילת המחזה. אך אקדים ואמר להם כמה מלים. אל להם לצפות למשור מזהיר מדי, וגם לא להפך, לבדיחות גבובות ממגרה. אין לנו זוג עבדים הזורקים לצופים אגוזים מתוך סלסילה, ולא נציג את הרקלס שאורחתו נגולה במרמה, ולא את אוריפידיס משציץ בגסות, וגם אם קלאון זכה במקרה לתהלה, לא נעשה קציצות מאותו האיש שנית. לא. יש לנו מעשיה קטנה אך יש בה טעם, לא פקחית יותר מכס, לא בשמים, אך מחכמת יותר מקומדיה המונית. יש לנו אדון, האישי ההוא, הגדון, הישן שם על הגג. הוא צווה על שנינו להשגיח על אביו, אותו כלא בפנים, שלא יצא מפתח הבית. אביו חולה במחלה נדירה, אף אחד לא יוכל לעולם לדעת או לנחש מהי, אלא אם ישאל אותנו, ובכן נחשו. [אחרי שלושה ניחושים לא נכונים] ... הוא חובב דין משבע, משבע מאין כמותו.

8. 'צערות' 560 ואילך:

פילוקלאון: אחרי שמחו התחנות את כעסי אני נכנס ובפנים אינני מקים דבר מכל מה שהבטחתי, אלא סתם מקשיב לתמרונים הנאשם כדי לצאת זכאי. איך שמתחנפים שם למשבע, מה הוא לא שומע! יש מי שמקונן על עניו, מגשים ומיסף צרות על צרותיו עד כדי כך שהוא מושה אותן לאלה ... שלי. זה מספר לנו סיפורים, וזה משל מצחיק של איסופוס. זה מספר בדיחות כדי שאצחק וארפה מכעסי. ואם כל אלה לא משענעים אותנו, הוא גורר את ילדיו בידיהם, את הבנים והבנות, ואני מקשיב, בעוד שהם מרכינים ראשם ופעים במקלה, והאב נצב מעליהם ומתחנן אלי בחיל ורעדה כמו לאל להוציאו זכאי מן המשפט.